

Таким чином, осередки для розміщення одиниці зберігання визначаються при повному збігу даних параметрів.

Для одиниці зберігання може бути задана штатна, позаштатна і критична область розміщення. При неможливості розміщення в штатні місця зберігання система намагається розмістити у позаштатні, а потім в критичні місця зберігання.

Оскільки завданням логістики є управління матеріальними потоками, котрі значну частину часу перебувають у статичному стані (в запасах, які існують по всій довжині логістичного ланцюга), можна стверджувати, що управління запасами займає значну роль у логістичному управлінні. Зокрема, як стверджує Б. А. Анікін, запаси – друга за важливістю складова виробничого процесу [1]. Залежність логістичних витрат від обсягів матеріальних запасів дослідив М. А. Окландер та довів, що близько 68 % варіації логістичних витрат залежать від зміни матеріальних запасів [2].

Отже, запаси є невід’ємною та досить важливою складовою виробничого процесу, то виникає необхідність здійснення управління ними з метою досягнення ефективності виробничої діяльності в цілому.

Список літератури:

1. Логистика : [учебник] / Федоров Л. С., Наймарк Ю. Ю., Аксенов В. И. [и др.] ; под ред. Б. А. Анкина. – М. : ИНФРА-М, 2002. – 368 с.
2. Окландер М. А. Логистика : [підручник] / М. А. Окландер. – К. : Центр учбової літератури, 2008. – 346 с.

СУЧАСНІ ВИМОГИ ДО ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ЛОГІСТИЧНОГО УПРАВЛІННЯ ВАНТАЖОПЕРЕВЕЗЕННЯМИ НА ПРОМИСЛОВОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

*Папіж Ю.С., к.е.н., доцент кафедри менеджменту виробничої сфери,
Івасенко К.М., магістрант кафедри менеджменту виробничої сфери,
ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ, Україна*

Економічна реформа в Україні надала можливість величезному числу вітчизняних підприємств набути права самостійного виходу на зовнішній ринок. Доставка вантажу від виробника до споживача за нинішніх умов – складний, багатоступеневий процес, часто за участю кількох видів транспорту, що вимагає високої якості обслуговування, чіткого дотримання особливих міжнародних правил, буквального виконання умов контракту, розпоряджень

перевізників, банків, дотримання митних та інших законів країн, через які транспортується товар, тощо.

Питання управління вантажоперевезеннями промислових підприємств є предметом дослідження багатьох вітчизняних і закордонних учених, зокрема: Азарян О., Бенсона Д., Белопольського М., Білої С., Гордона М., Григорак М., Дзюби С., Домніної С., Желінського В., Залізняка О., Йохансона Дж., Койла Дж., Коломийця А., Корінева В., Крисанова Д., Кутаха Ю., Ларіної Р., Лепи М., Меллера С., Назаренко К., Новицького В., Окландера М., Персіанова В., Поважного О., Скорика А., Сударева В., Тихомирова Н., Уатхеда Д., Янківа М. та інших.

Слід зазначити, що науковою і методологічною основою логістики є базові положення теорії компромісів, теорії ймовірності, загальної теорії систем та системний підхід як головний методологічний принцип логістичної концепції. Відмітною рисою логістичного управління є системний, цілісний підхід до організації і здійснення переміщень матеріалів і готових виробів на всьому шляху від їх виготовлення до кінцевого споживання. Дійсно, логістичний підхід дає змогу розглядати рух вантажу від постачальника до споживача як логістичну систему, що становить собою поєднання взаємодіючих на розглянутому полігоні логістичних ланцюгів.

Суть логістичного підходу до управління доставкою вантажів промислових підприємств полягає в інтеграції окремих учасників логістичного ланцюга в єдину систему, за допомогою якого забезпечується вирішення основної мети логістичної системи – доставки товарів обумовленої якості у потрібному обсязі у визначене місце споживачеві з мінімальними витратами, та поєднуються інтереси сторін-учасників процесу доставки вантажу на основі вибору однієї чи кількох кращих альтернатив з певного набору варіантів із застосуванням критеріїв, за якими здійснюється їх оцінка.

Логістична система – це складна, організаційно завершена (структурована) система, що складається із взаємозалежних у єдиному процесі управління матеріальними і супутніми їм потоками елементів-ланок, сукупність, межі і завдання функціонування яких об'єднані внутрішніми цілями організації бізнесу і (або) зовнішніми цілями. Більшості реально функціонуючих на практиці логістичних систем притаманні основні риси складних (великих) систем, що дають змогу застосовувати до їх аналізу і синтезу системний підхід, який враховує такі їхні основні характеристики: складність, ієрархічність, емерджентність (цілісність), структурованість.

Логістичними посередниками в операціях фізичного розподілу є різні спеціалізовані транспортні, експедиторські, транспортно-експедиторські фірми, компанії фізичного розподілу, вантажні термінали і термінальні комплекси,

вантажні розподільні центри, підприємства по сортуванню, затарюванню й упакуванню, вантажопереробні та інші підприємства.

Отже, суть логістичного підходу до управління доставкою вантажів для металургійних підприємств полягає не лише в інтеграції окремих учасників процесу вантажоперевезення в єдину раціональну систему. Можна зробити висновок, що мета логістичного управління процесом вантажоперевезення, як різновиду системного підходу – досягнення максимальної ефективності процесу транспортування товару згідно з договірними умовами для кожного суб'єкта логістичного ланцюга. Тому сутність логістичного управління вантажоперевезеннями полягає, насамперед, в забезпеченні гармонізації інтересів сторін-учасників процесу доставки промислового вантажу з метою отримання синергетичного ефекту.

ВПРОВАДЖЕННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ВИРОБНИЦТВА ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ШЛЯХ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*Папіж Ю.С., к.е.н., доцент кафедри менеджменту виробничої сфери,
Коваленко Ю.О., магістрант кафедри менеджменту виробничої сфери,
ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ, Україна*

З моменту набуття незалежності Україна наполегливо намагається побудувати таку економічну систему, яка б відповідала сучасним ринковим тенденціям і була б признана у Європі та світі як гідна альтернатива командно-адміністративній економічній системі. У процесі перебудови системи господарювання вектор її розвитку був обраний на створення вільних ринкових відносин, які регулюються попитом споживачів і пропозицією виробників. На ранніх етапах становлення такої системи попит перевищував пропозицію, що створило в Україні ситуацію, характерну для ринку продавця. Але із розвитком вітчизняної економіки відбувалось нарощення обсягів виробництва товарів та послуг, що стало причиною зміни ситуації на характерну для ринку покупця. Тепер для підприємця на першому місці стоїть задача швидкої реалізації виробленої продукції в умовах жорсткої конкуренції, що робить актуальним пошуки шляхів підвищення конкурентоспроможності.

Виробничі підприємства завжди були особливо чутливі до змін, адже вони являють собою один раз сформовану систему, зміна в якій хоча б одного елемента призведе до зміни усієї системи, приведення якої у стан рівноваги зазвичай коштує дуже дорого. За наявності обмежених матеріальних ресурсів пошук таких новацій, втілення яких не потребувало б великих витрат капіталу,